

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui peccant in Spiritum sanctum, vix peccant, quin blasphement.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

esse aliquos, quibus apertius vox è cælo fundatur, quam audire homines tanti referat, quanti recipere vel negligere, quæ curæ illa voce simul offeruntur dona cœlestia. Non ita quidem semper certo ac definito tempore concluduntur illæ supremæ monitiones, quin se in plures extendant dies: At non ita verò sese illi effundunt dies, quin sæpe contrahantur & contenebrescant; quamobrem ab illo ipso sancto Spiritu, qui luminum & gratiarum est divisor & donator, admonemur ut *donec hodie cognominatur*, quo is videlicet die lumen & vocem effudit, tum affectos mentis oculos atque aures habeamus, ne quid ex oblati gratiis nobis deperat. *Nolite obdurare corda vestra*, nolite sic prolatare conversionem, quasi alias cum libuerit, tanta possitis facilitate converti. Quod Christus Dominus apertè dixerat, *ambulate dum lucem habetis, ut non vos tenebra comprehendant*. **ORATE** ut non fiat fuga vestra hyeme aut sabbato.

Si quis autem illustris dies, si quis ex illis unus est fortunatis & serenis, quibus nobis illuceat & loquatur Dominus, certè est hodiernus, quo effusi quondam Spiritus sancti memoria non alio præferim nomine celebratur, quam ut eandem pro captu nostro participemus gratiam. Quamobrem hodie qui vocem ejus audivistis, nolite obsurdescere, nolite obdurare corda vestra, ne forè nunquam audiatis. En vox hodierna quam audistis; peccatum vestrum, nisi diligentius cum gratia caveatis, *peccatum est in Spiritum sanctum*, peccatum est contra bonitatem Dei, peccatum est ex certa quadam malitia, peccatum est quod vix remitteretur, peccatum est in quo moriemini si persistitis in eo vivere. Si contra hanc vocem cor induratis, cor illud erit durum, de quo Sapiens; *Cor durum habebit malè in novissimo*; & qui amat, periculum in illo peribit. **CONVERTIMINI** ad correptionem meam, en proferam vobis Spiritum meum, quo id scilicet nunc possitis facere, quod postea vobis erit tam arduum, ut posse desperetis: eò enim tandem devenitur, & penè omnis in desperationem transit præsumptio. Sicut nempe qui nimis differt, se semper posse præsumit; sic quando nimis distulit, jam se posse desperat. Nunc ergo donec dies est, donec hodie cognominatur, *convertimini & agite poenitentiam ab omnibus iniquitatibus vestris, & non erit vobis in ruinam iniquitas*.

tas. Projicite à vobis omnes pravitationes vestras in quibus pravaricati estis, & facite vobis cor novum & Spiritum novum; & quare moriemini domus Israel, quia nolo mortem morientis dicit Dominus Deus, revertimini & vivite.

Jungendus vobis affectus & effectus affectui.

Vide in 1. parte pro hac singulari materia, Dominicam 4. Adventus. In 2. Dominicam Septuagesimæ. In 3. Dominicam 9. In 4. Veritatem 5. hebdomadæ 19. & diem 22. Septembris, in Festo sancti Matthæi, ubi habetur hæc Veritas:

Qui differt sequi gratiam, Spiritui gratiæ contumeliam infert.

Quod si quis forte contenderet, quæ hic dicta sunt de peccato in Spiritum sanctum, tum vera tantum esse, quando peccatum illud cum blasphemia conjungitur: sit veritas sequens; præcedentis confirmatio, & difficultatis solutio.

Qui peccant in Spiritum sanctum, vix peccant quin blasphemant.

Ratio est, quia blasphemare in Spiritum sanctum hoc esse dicitur, quando aliquid de illo affirmatur, quod non est, vel negatur quod est. **SED** qui peccant in Spiritum sanctum, prout ordinariè modo peccant, vix peccant quin affirmant de illo quod non est, vel id negent quod est; **ERGO** & vix peccant quin blasphemant, quod est horrendum dictum.

Totus discursus ex Divo Thoma colligitur, locis annotatis, ubi de hac expressè materia. Prima quidem propositio nullam difficultatem habet, & volenti rem explicare sufficiens, præsto sunt apud sanctum Doctorem variæ species, quibus univèrsim in Deum, & particulatim in Spiritum sanctum blasphematur.

Secunda verò propositio sic declaratur. qui modò peccant in Spiritum sanctum, his tribus modis, ut plurimum peccant, in quibus sigillatim ostenditur vix illos peccare quin affirmant vel negent falsum de hac divina persona.

Primus est, qui jam supra est explicatus, quando remouentur illa quæ peccati electionem possent impedire, vel quæ poenitentiam possent inducere: tunc sine dubio peccatur directius in Spiritum sanctum, quia ille est

Bbb 3 qui

Joan. 12.
Matth. 24.

Eccl. 3.

Prov. 1.

Jerem. 18.

2. 2. q. 13.
& 14.

Sap. II.

qui bonitate sua nos à peccato committendo retrahit, vel à commisso revocat: unde illud ex sapientia semper memorandum: *O quam bonus & suavis est Domine spiritus tuus in omnibus: loque eos qui exerrant, partibus corripis, & de quibus peccant, admones & alloqueris, ut relicta malitia credant in te Domine.* Econtrà verò exclamandum: *ò quam malignus & durus est peccator, qui tantæ bonitati resistit!* Sed quam sit etiam blasphemus & impius, sic demonstratur, quia sic peccantem hominem si roges, cur ita benignè avocantem à peccato repudiet Spiritum sanctum; vel negabit se tantam experiri bonitatem, vel si tantam experitur, affirmabit se sperare semper illum tam bonum fore Deum, ut quoties ipse peccator velit resurgere, velit & bonus Deus, atque ita non timeat, & stimulum si quem sentit, retundat. *Sic stultus tuansit & confidit, ut ait Sapiens.* At nonne hoc est vel negare verum vel affirmare falsum de Spiritu sancto?

Pr. 14.

Quid verius quàm quod de hoc divino spiritu jam dictum est, quod peccatores à pravitate avocat, & quid proinde falsius quàm id negare? Quid deinde magis oppositum sacris scripturis, quàm negare divinam justitiam, aut eam affirmare bonitatem, quæ tota peccatis sic blandiatur & indulgeat, nunquam ut illa puniat, nunquam ut peccatorè destituat illis auxiliis, quibus ante fovebatur, cum expressè sit scriptum; *ne dixeris, peccavi, & quid mihi accidit triste? Altissimus enim est patiens redditor; de propitiato peccato noli esse sine meo, neque adicias peccatum super peccatum; & ne dicas, miseratio Domini magna est, multitudinis peccatorum meorum miserebitur, misericordia enim & ira ab illo cito proximant, & in peccatores respicit ira illius. Non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem: subitò enim veniet ira illius, & in tempore ira disperdes te.* Poteratne Scriptura gravius & expressius denunciare quàm timenda esset peccatori justitia, & quàm formidanda præsumptio, qua sibi palpat peccator de impunitate peccati? Potestne verò quidquam magis falsum de Spiritu sancto dici, quàm quod magis oppositum dicitur ejus verbis?

Eccles. 5.

Secundus modus, in quo præsertim jam peccant homines contra Spiritum sanctum, est impugnatio veritatis agnitæ vel ita manifestæ, ut illam qui non vident, nolint videre. Nolunt intelligere, ut bene agant. Tales sunt

non illi modò, qui à fide catholica sunt alieni, sed quotquot moribus suis repugnant Evangelio, nonne & verbis illud impugnant, quibus sese tueantur in illis suis moribus? Quid clarius quàm quod de beata prædicatur paupertate? de beatis miseris & injuriis injustè ac patienter latis? quis ramen se in illis felicem credat? quis è mundo paupertatem tanquam summum malum non detestetur potius quàm se in illa beatum putet? quis illatas sibi non doleat quantumvis leves injurias? quis se denique vel de mundo esse censeat, licet torus sit in explendis concupiscentiis? vel se de mundo esse, quis perniciosum putet, licet apertè mundus sit in Scripturis proscriptus & damnatus? Jam verò si tam appetitæ repugnare scripturæ sit apertam impugnare veritatem, & peccare in Spiritum sanctum, ut expressè docet Divus Thomas ex sancto Augustino, nonne est simul negare verum & affirmare falsum de sancto illo Spiritu, qui est *spiritus veritatis quem mundus non potest accipere*, quia se illius veritati opponit?

Tertius denique modus est, quo pene omnes peccant, cum vix unus sit, qui non sibi optet ingenium præstans & sublime, & vix tamen ullus sit qui Spiritum sanctum hoc sibi optet nomine, licet illo nullum præstantius & sublimius possit esse ingenium. Nonne si quem videres expressè affirmantem posse aliquid Spiritu sancto reperiri præstantius, non dubitares illum affirmare falsum, & mentiri, & peccare in divinam illam personam? Tu verò qui humanum & naturale ingenium quo posses esse doctus, eloquens, & mundo illustris magis optas quàm illud spirituale, quo posses esse humilis, pauper, abjectus & patiens; quid hoc esse putas nisi affirmare aliquid præstantius divino Spiritu? Quod enim illud tibi magis velles quàm istud, non alia profectò potest esse causa, quàm quod illud putares tibi melius, tibi vel commodius vel honorificentius vel delectabilius. At quæso te, quandoquidem illud ut aliquid melius optas, nonne hoc ipso affirmas esse melius? Fierine potest ut aliter aliquid magis optes, quàm ut simul existimes majus esse bonum? Cum enim bonum sit quod omnes appetunt, certè illud, quod quis magis appetit, majus illi bonum videtur, nec aliter magis appetit, quàm quod ita videtur. *Omnia probate, quod bonum est tenete*, inquit Aposto-
lus,

9. 14. ad
Ioh. 14.

Levit

Marc

1. Pet

1. 14.

ad 1.

1. Thess. 5.

lus, postquam expressè dixit: Spiritum nolite extinguere, quasi diceret, si qua donorum naturalium cum spirituahibus fiat comparatio, cavete naturalia spirituahibus preferatis; quod bonum est, tenete, nempe quod est spirituale, quod est à bono & sancto Spiritu. Tu verò, qui aliud censès, nonne fallum censès de illo divino Spiritu? nonne illum arguis de iudicio quasi sit infirmus, quasi tantum seferetur humilia, despecta & vulgaria; sicut ille mundum arguit de iudicio quod sit superbum, arrogans, animale, vanum & diabolicum? ò divina & humana iudicia, quàm sunt dissita, quàm sunt disparia, sicut scilicet exaltantur caeli à terra.

155.

Sic igitur qui modò peccant in Spiritum sanctum, hoc ipso contra blasphemant, quo peccant: aut vix certè peccant quin blasphement, quia modò tribus illis modis, qui recensiti sunt, frequentius contra peccatur, quibus qui peccant modis, pene semper unà simul affirmant aut negant aliquid secus quam sentiendum esset de divino Spiritu, quod est propriè blasphemare, quo sensu in Scripturis usurpatur. Educ blasphemum extra castra, & ponant omnes qui audierunt, manus suas super caput eius, & lapidet eum omnis populus. Tam grave scilicet crimen est, ut neque minori sit expiandum poena. Nunc illa verò corporalis in spiritualem poena mutata est, & tantò magis aucta quanto Spiritus anteit corpori, & quanto aeternitas temporis; dicente Domino:

Levit. 16.

Qui blasphemaverit in Spiritum sanctum, non habebit remissionem in aeternum. Id est, qui peccaverit quo jam solent modo peccare frequentius, qui peccant in illum divinum Spiritum.

Marc. 3.

Hi sunt illusores, de quibus Princeps Apostolorum, venient in novissimis diebus, in deceptione, illusores: juxta proprias concupiscentias ambulantes; quibus scilicet ut liberius indulgeant, illudunt sacris omnibus dictis, quibus inde averti possent. Et licet nihil ore proferrent, hoc ipsum tamen corde loquuntur & cogitant, hoc ipsum suis prae se ferunt operibus, unde est blasphemia cordis, oris & operis, ut ait sanctus Thomas, cujus verba sunt valde observanda; Sicut, inquit, confessio fidei non solum consistit in protestatione oris, sed etiam in protestatione operis: ita etiam blasphemia Spiritus sancti potest considerari in ore, & in corde, & in opere. Unde illi omnes qui vitam agunt

1. Pet. 3.

repugnantem illis veritatibus, quas manifestè docet Spiritus sanctus; tamen nihil aliud contra dicerent aut cogitent, vita eorum loquitur, vita eorum tam verè blasphematur & irritatur sanctum Domini, quàm suis verè operibus impugnant & cognitam veritatem. Cui exprobrasti & quem blasphemasti? contra quem exaltasti vocem tuam, vitam tuam, & elevasti in excelsum oculos tuos? contra sanctum Israel! NVNC verò deponite & vos omnem iram, indignationem, malitiam, blasphemiam, & turpem sermonem de ore vestro.

4. Leg. 19.

Col. 3.

De aliis verò quæ generatim spectant aut quæ referri possunt ad solennitatem hodiernam, vel ad materiam de Spiritu sancto, præsto sunt hæc sparsim expositæ Veritates.

Si spiritu vivimus, spiritu & ambulemus. Nunquam est amor Dei otiosus. Amor non nisi amore componatur.

In 1. parte, Feria 4. 6. & Sabbato hebdomadae 3. in Adventu.

Sic charitas & constantia simul junctæ constant, ut nisi sint simul junctæ, non sibi consistunt.

In 2. p. Fer. 5. hebdomada Sexagesima.

Colloquendo de divinis, quanto magis lucet quàm ardes, tantò minus in te lucet divina charitas.

In 2. p. Feria 6. hebdom. 2. post Pascha.

Aut nulla aut tota est charitas in agendis, sicut fides in credendis.

In 2. p. Feria 4. hebdomada 4. post Pascha.

Affectum probat effectus. In 3. parte, Feria 2. hebdom. 9.

Tantò nunquique est magis aut minus bonus & sanctus, quantò magis minutè participat de Spiritu sancto.

In 3. p. die 11. Junii de S. Barnaba qui dictus est vir bonus & plenus Spiritu sancto.

Diminutio cupiditatis augmentum est charitatis; & augmentum cupiditatis diminutio charitatis.

In 3. p. Dominica 17. ubi & plura de charitate.

Huc etiam referri possunt, quæ tota sequenti hebdomada continentur.

FERIA